

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3796/2541

พนักงานอัยการ สำนักงาน อัยการ สูงสุดโจทก์ พันตรี ล้ำ เลิศ วรจิตสกุลชัยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 16, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหารฯ มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 353, ป.อ. มาตรา 354, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะที่โจทก์ยื่นคำฟ้องต่อศาลชั้นต้นได้ระบุอาชีพของจำเลยไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นข้าราชการบำนาญ จำเลยทราบคำฟ้องแล้วมิได้คัดค้านโต้แย้งทั้ง ๆ ที่อยู่ในวิสัยของจำเลยอันพึงต้องกระทำ จึงถือได้ว่าจำเลยมิใช่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำผิดตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหารพ.ศ. 2498 มาตรา 13,16(1) ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่ง ประทับฟ้องแล้วดำเนินคดีต่อมาตามขั้นตอนแม้จะปรากฏจากฎีกา ของจำเลยในภายหลังว่าเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจศาลทหารก็ตามศาลล่างทั้งสองซึ่งเป็นศาลพลเรือนด้วยกันก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหารฯมาตรา 15 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า จำเลยในฐานะผู้จัดการมรดกของนางอุทัย ปาลเรือง ผู้ตายได้นำที่ดินตามโฉนดเลขที่ 2227ซึ่งเป็นทรัพย์มรดกของนางอุทัยและตกทอดแก่จำเลยกับนายธีรวิทย์ นายอดิศักดิ์ นายไพฑูรย์ ปาลเรืองและนายชวลิต วัฒนานุสรณ์ ผู้เป็นทายาทและผู้เสียหายไปจดทะเบียนเป็นของจำเลยและนำไปจดทะเบียนจำนองประกันเงินกู้จำนวน 400,000 บาท ที่จำเลยและนางอัมพร วรจิตสกุลชัยกู้จากธนาคารทหารไทย จำกัด โดยทุจริตเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่นายธีรวิทย์ นายอดิศักดิ์ นายไพฑูรย์ และนายชวลิต เป็นเงิน 2,787,200 บาท ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 353,354 และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์เป็นเงิน 2,787,200 บาทแก่ผู้เสียหายจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 353 ประกอบด้วยมาตรา 354 จำคุก 2 ปี และปรับ 9,000 บาท คำเบิกความของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 1 ปี4 เดือน และปรับ 6,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์เป็นเงิน 2,787,200 บาท แก่เจ้าของจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าขณะเกิดเหตุจำเลยรับราชการทหารต่อมาจำเลยเกษียณอายุราชการจำเลยเป็นบุคคลอยู่ในอำนาจศาลทหารโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยต่อศาลพลเรือนนั้น เห็นว่า ขณะที่โจทก์ยื่นคำร้องคำฟ้องต่อศาลชั้นต้นนั้นได้ระบุอาชีพของจำเลยไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นข้าราชการบำนาญ จำเลยทราบคำฟ้องแล้วมิได้คัดค้านโต้แย้งใด ๆ ทั้ง ๆ ที่อยู่ในวิสัยของจำเลยอันถึงต้องกระทำแต่หาได้กระทำไม่ จึงถือได้ว่าจำเลยมิใช่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำผิดตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13, 16(1)ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่งประทับฟ้องแล้วดำเนินคดีต่อมาตามขั้นตอนด้วยเหตุนี้เองแม้จะปรากฏ

เป็นครั้งแรกจากฎีกาของจำเลยในภายหลังว่าเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจศาลทหารก็ตาม ศาลล่างทั้งสองซึ่งเป็นศาลพลเรือนด้วยกันก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตามที่พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 15 วรรคสองบัญญัติไว้ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

พันธุรัฐ ปาณิกบุตร · ดำรงพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา · อำนวย หมวดเมือง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3796/2541>